

РЕШЕНИЕ

№ 220

гр. Габрово, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Полина Пенкова

Членове: Кремена Големанова
Славена Койчева

при участието на секретаря Милкана Ив. Шаханова Балтиева като разгледа докладваното от Славена Койчева Въззивно гражданско дело № 20224200500341 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на чл. 258 - чл. 273 ГПК.

С Решение №146 от 25.03.2022г. по гр. д. №1381/2021г. по описа на Районен съд – Габрово е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. трето от ЗЗД, че „СЕВ-Брокерс“ ООД дължи на „Варус 2003“ ЕООД сумата от 20 000 лева, представляваща получен авансов превод на отпаднало основание – прекратен договор за доставка на кранови релси, за която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №404/12.05.2021г. по ч. гр. д. №674/2021г. по описа на Районен съд – Габрово. С цитираното решение е отхвърлен предявеният иск за установяване на съществуване на вземането на заявителя към длъжника за сумата от 983,33 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода от 19.10.2020г. до 13.04.2021г. Ответното дружество „Сев Брокерс“ ООД е осъдено да заплати на ищцовото дружество сторените съдебни разноски в заповедното производство в размер от 400 лева, както и сторените съдебни разноски в исковото производство в размер на 1 449,27 лева.

Въззивникът „СЕВ-Брокерс“ ООД е подал въззивната жалба срещу решението в частта, в която е установено съществуването на вземането на „Варус 2003“ ЕООД срещу „СЕВ-Брокерс“ ООД за сумата от 20 000 лева, представляваща получен авансов превод на отпаднало основание, за която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №404/12.05.2021г. по ч. гр. д. №674/2021г. по описа на Районен съд – Габрово. Излагат се оплаквания за недопустимост на постановеното първоинстанционно решение, както и за неправилност поради допуснато противоречие със събраните доказателства и с приложимите материалноправни и процесуалноправни норми. Въззивникът не оспорва

извода на първоинстанционния съд за наличие на възникнало договорно правоотношение между страните по силата на сключен договор за търговска продажба. Оспорва като неправилно сключението на съда за приложимост на института на отнетината по смисъла на чл. 308 от ТЗ, доколкото между страните не била постигната такава уговорка. Излага становище, че дори и такава уговорка да е била включена в съдържанието на договора, то в случай, че ищецът е упражнил конститутивното си право да прекрати едностранно договора преди започване на изпълнението, то въззивникът в качеството на насрещна страна по договора разполагал с правото да задържи паричната сума, предоставена под формата на отнетина. На следващо място въззивникът излага аргументи за неправилност на решението в частта, в която първоинстанционният съд е приел за неоснователни доводите, че процесната сума представлява задатък по смисъла на чл. 334 ТЗ и предвид допуснатото договорно неизпълнение от страна на „Варус 2003“ ЕООД въззивникът задържал сумата на законно основание. Посочва се, че в отговор на получено запитване от ищеца за изпращане на оферта за доставка на стока, индивидуализирана по спецификации, количество и единична цена, ответното дружество изпратило по електронната поща отговор, в който посочило, че предвид постоянно растящите цени за транспортни разходи е необходимо авансово заплащане на цялата цена, посочена в приложената проформа-фактура от 13.10.2021г. на стойност от 71 107,54 лева с ДДС. Дружеството-купувач „Варус 2003“ ЕООД извършило частично плащане по получената проформа-фактура, с което приело договора за търговска продажба да бъде сключен при условията на предварително плащане на цената. От тук въззивникът извежда доводи за това, че процесната сума представлявала уговорен задатък, като вследствие на допуснатото неизпълнение от купувача по сделката – незаплащане на пълния размер на уговорената цена, за ответното дружество възниквало правото да задържи заплатената сума на основание чл. 334 ТЗ. В постъпилата въззивна жалба се излагат оплаквания за недопустимост на поставеното решение в обжалваната част, като посочва, че в нарушение на принципа на диспозитивното начало първоинстанционният съд уважил иска, възприемайки правно основание, различно от заявеното в исковата молба и посочената правна квалификация в доклада по чл. 146 ГПК. Въз основа на така изложените съображения въззивникът моли първоинстанционното решение да бъде обезсилено като недопустимо и да бъде върнато за ново разглеждане на първоинстанционния съд. Алтернативно моли обжалваното решение да бъде отменено в обжалваната част, като исковата претенция с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. трето ЗЗД бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира сторените разноски пред двете съдебни инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна „Варус 2003“ ЕООД, в който се излагат доводи за правилност и законосъобразност на решението в обжалваната му част. Моли постановеното решение да бъде потвърдено и претендира направените разноски пред настоящата инстанция.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259 ГПК и от лице, което има правен интерес от обжалването, поради което е допустима.

С оглед изложените във въззивната жалба доводи и като прецени събраните по делото доказателства и разпоредбите на закона, Окръжен съд-Габрово приема за установено следното:

Първоинстанционното производство е образувано по исковата молба на „Варус 2003“ ЕООД против „СЕВ-Брокерс“ ООД, с която е предявен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. трето ЗЗД за признаване на установен факта на съществуване на вземане на ищеца към ответника за сумата от 20 000 лева, представляваща авансово заплатена цена по договор, прекратен едностранно от ищеца, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.10.2020г. до 22.07.2021г. в размер от 1 538,89 лева, както и законна лихва, считано от подаване на заявлението до окончателното плащане, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №404/12.05.2021г. по ч. гр. д. №674/2021г. по описа на Районен съд – Габрово. Ищецът излага твърдения, че между страните е бил сключен неформален договор за доставка на кранови релси. На 12.10.2020г. ищцовото дружество „Варус 2003“ ЕООД отправило запитване към ответното дружество „СЕВ Брокерс“ ООД за доставка на кранови релси. На 13.10.2020г. ответникът изпратил на ищеца проформа фактура с искане за извършване на авансов паричен превод в размер на 20 000 лева, с което конклюдентно между страните били сключен неформален договор, по силата на който „СЕВ Брокерс“ ООД се задължило да изпълни заявената поръчка. Поисканото от „СЕВ Брокерс“ ООД авансово плащане било наредено по банков път от ищцовото дружество на 15.10.2020г. На 17.10.2020г. ответното дружество било уведомено от управителя на „Варус 2003“ ЕООД, че последният разваля договора поради обективни причини – отказ на клиента-възложител на „Варус 2003“ ЕООД. Ответникът „СЕВ Брокерс“ ООД се съгласил договорът да бъде развален, като обещал на ищеца да възстанови авансово заплатената сума на 19.10.2020г. Въпреки последващо проведени разговори между страните и изпратена нотариална покана към ответното дружество длъжникът не заплатил на ищеца процесната сума. Въз основа на така изложените фактически твърдения ищецът аргументира становище за дължимост на сумата на отпаднало право основание – разваляне на сключения договор за доставка на кранови релси, като претендира да бъде установено в отношенията му с ответното дружество, че последното му дължи заплащане на сумата от 20 000 лева, представляваща авансово заплатена цена по договор, прекратен едностранно от ищеца, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.10.2020г. до 22.07.2021г. в размер от 1 538,89 лева, както и законна лихва, считано от подаване на заявлението до окончателното плащане, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №404/12.05.2021г. по ч. гр. д. №674/2021г. по описа на Районен съд – Габрово.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор. Не се оспорва факта на възникване на договорно правоотношение между страните по силата на сключен неформален договор съгласно чл. 318, вр. чл. 286, ал. 1 ТЗ. На 13.10.2020г. в отговор на получено запитване от ищеца от 12.10.2020г. за изпращане на оферта за доставка на стока – кранови релси, индивидуализирана по спецификации, количество и единична цена, ответното дружество изпратило по електронната поща отговор, в който наред със срок за доставка, посочило, че предвид постоянно растящите цени за транспортни разходи е необходимо авансово заплащане на цялата цена, посочена в приложената проформа фактура от 13.10.2021г. на стойност от 71 107,54 лева с ДДС. Ответникът оспорва твърденията на ищеца, че с отправената оферта поискал авансово плащане в размер на 20 000 лева. Предвид съществуващите трайни търговски отношения между страните и съобразно разпоредбата на чл.

334 ТЗ заплатената сума от ищцовото дружество представлявала задатък. Ищецът не възразил срещу отправената оферта от ответника, а извършил частично плащане по изпратената проформа фактура в размер на 20 000 лева, като остатъчната част от дължимата цена по договора останала незаплатена. Ответникът се позовава на съществуващите трайни търговски отношения между страните, обективирани в сключени писмени договори за търговска продажба. Посочва, че в процесния случай ответното дружество било изправна страна по договора, а осигуряването на пазар за закупената стока от страна на купувача било обстоятелство, неотносимо към отношенията между страните по конкретния договор за търговска продажба. Ищецът „Варус 2003“ ЕООД бил неизправна страна по договора, доколкото не предоставил пълно изпълнение на задължението на заплащане на продажната цена, съответно не разполагал с правото да развали договора.

С постановеното решение въз основа на представените писмени доказателства Районен съд-Габрово е приел, че на 16.10.2020г. страните са сключили неформален договор за търговска продажба по смисъла на чл. 318, вр. чл. 286 ТЗ. Със заплащането на сумата от 20 000 лева на основание изпратената от ответното дружество проформа фактура, ищецът приел офертата на ответника, вследствие на което договорът е бил сключен. Позовавайки се на разпоредбата на чл. 308 ТЗ първоинстанционният съд приел, че преди започване на изпълнението на договора ищецът отправил към ответника едностранно волеизявление за прекратяване, което довело до прекратяване на договорната връзка. В мотивите се посочва, че авансовото заплащане на цената на стоката не водело до извода, че същата представлява задатък, т.к. предпоставка за този извод било наличието на писмена уговорка за предварително плащане с определяне на сумата и срока за това. Между страните не била постигната уговорка за предварително плащане, поради което разпоредбата на чл. 334 ТЗ не намирала приложение в процесния случай и заплатената сума не следвало да служи като задатък. Отсъствието на писмена уговорка не можела да бъде заместено от анализа на трайните търговски отношения между страните. След прекратяване на действието на договора заплатената сума от 20 000 лева, представляваща авансово заплатена цена по договора, следвало да бъде заплатена от ответника на ищеца поради наличие на отпаднало основание.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. При тази служебна проверка Окръжен съд – Габрово намира обжалваното решение за валидно. На следващо място въззивният съд намира, че първоинстанционното решение е допустимо поради следните съображения:

В изложените оплаквания за недопустимост въззивникът посочва, че в отклонение от принципа на диспозитивното начало първоинстанционният съд уважил иска на правно основание – сключен договор за търговска продажба, различаващо от първоначално заявеното основание в исковата молба – договор за поръчка, както и от приетата правна квалификация и разпределената съобразно нея доказателствена тежест между страните по реда на чл. 146 ГПК. След като обсъди заявените фактически твърдения и предприетите процесуални действия от районния съд въззивният съд намира така изложените оплаквания за неоснователни. В обстоятелствената част на исковата молба ищецът е изложил твърдения за отправена търговска покана към ответното дружество във връзка с изготвяне на оферта за доставка на

кранови релси, съобразно зададени технически характеристика и количество. Ответното дружество е изпратило съответен отговор заедно с приложена проформа фактура, в чието съдържание е индивидуализирана по спецификации, количество и единична цена стоката, предмет на договаряне, заедно с пълния размер на цената и срока, след който е възможно извършване на доставка. От съдържанието на волеизявленията на всяка от страните е видно, че проведеното договаряне касае договор за продажба, по силата на който ответникът е поел задължението да прехвърли на ищеца собствеността върху уговорените движими вещи – кранови релси от заявения вид, количество и качество, и да извърши доставка, а ищецът е поел задължение да заплати договорената цена и да приеме доставката. Определянето от страна на ищеца на вида на сключената правна сделка като поръчка не обвързва решаващия съд, който съобразно въведените твърдения от всяка от страните следва да даде коректната правна квалификация на исковата претенция. В приетия доклад по чл. 146 ГПК първоинстанционният съд е поставил правилна правна квалификация по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. трето ЗЗД, съобразно въведените твърдения и възражения страните, като в съответствие с нея е възложил в доказателствена тежест на ищеца да докаже предпоставките от значение за настъпване на отпадналото основание. Възлагането в тежест на ищеца да докаже факта на сключване на договор за поръчка се дължи на непрецизност на използваната правна формулировка, но не може да обоснове извод за несъответствие между заявеното правно основание на иска и приетото от съда основание, съобразно което исковата претенция е уважена. Първоинстанционният съд е разгледал и се е произнесъл по основателността на иска съобразно посоченото правно основание, като е предоставил търсената правна защита в заявения вид и обем, поради което не е допуснал нарушение на гражданскопроцесуалните принципи, което да води до недопустимост на решението.

Окръжен съд - Габрово, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт:

От представените извлечения от проведена кореспонденция между страните по електронна поща се установява, че на 12.10.2020г. ищцовото дружество, представлявано от управителя Й. Р., е отправило запитване към ответника за оферта за доставка на кранови релси със следните характеристики: стандарт – YB/т 2022-2014, тип – QU70, количество – 44 брой, 26,680 тона, маса – 50,53 кг./м. и цена до 2 000 лв./т. без ДДС. С писмо от 13.10.2020г. ответното дружество „СЕВ Брокерс“ ООД в отговор на запитването е изпратило проформа-фактура на стойност от 71 107,54 лева, като в съдържанието на писмото е посочило, че разходите за транспорт се увеличават всекидневно, поради което ако „Варус 2003“ ЕООД желае да получи стоката до 07.01.2021г., сделката следва да се сключи възможно по-скоро.

От представените препис от саморъчно попълнено платежно нареждане /л. 11 от заповедното дело/, операционна бележка от 15.10.2020г. /л. 10 от заповедното дело/ и преводно нареждане от 19.10.2020г., извлечено от електронното банкиране на ответното дружество, се установява, че на 15.10.2020г. „Варус 2003“ ЕООД е заплатил на „СЕВ Брокерс“ ООД по банков път сумата от 20 000 лв. при посочено правно основание „по проформа фактура от 13.10.2020г. за релси“.

От представеното и прието като писмено доказателство писмо от 19.10.2020г. се установява, че на същата дата „Варус 2003“ ЕООД е съобщило на „СЕВ Брокерс“ ООД, че се отказва от доставката на стоката и отправя искане за възстановяване на заплатената сума с паричен превод от 15.10.2020г. по проформа фактура от 13.10.2020г. в размер на 20 000 лева.

От приетото като писмено доказателство писмо от 16.12.2020г. ищцовото дружество повторно е отправило искане към ответника са връщане на получената парична сума в размер на 20 000 лева.

Видно от нотариална покана, изготвена от нотариус Н.М., рег. №165 при НК, с район на действие РС-Габрово, ищцовото дружество, представлявано от управителя Й. Р., е отправило покана към ответното дружество в седемдневен срок от получаването ѝ да се яви в нотариалната кантора и да заплати дължимата сума от 20 000 лева. От приложената разписка се установява, че поканата е връчена на управителя на ответното дружество лично на 17.02.2021г.

От представения Констативен протокол №96, том I, рег. № 1897/2021г. от 12.03.2021г., изготвен от нотариус Н.М., рег. №165 при НК, с район на действие РС-Габрово, се установява, че управителят на ответното дружество или друг негов представител не се е явил в нотариалната покана в отговор на изпратената нотариална покана.

По делото са представени и приети като писмени доказателства преписи от договори за покупко-продажба, сключвани между страните по спора в периода 18.08.2017г. – 15.10.2018г., заедно с изготвени във връзка с тяхното изпълнение приемо-предавателни протоколи и платежни документи.

След като се запозна с оплакванията, касаещи неправилност на решението поради нарушение на приложимите материални и процесуалноправни норми, въззивният съд прецени следното:

Задатъкът съгласно чл. 93, ал. 1 ЗЗД служи като доказателство за сключване на договора и обезпечава неговото изпълнение. Постигането на съглашение за задатък зависи от преценката на страните дали да придадат на определена престация значението на задатък, който потвърждава сключването и да гарантира изпълнението на договора. Страните разполагат с възможността съгласно чл. 93, ал. 2 ЗЗД да предвидят, че задатъкът ще има и обезщетителна функция, като уговорят, че в случай на неизпълнение изправната страна може да се откаже от договора и в зависимост дали задатъкът е даден от нея или от насрещната неизправна страна да го задържи или да иска връщането му в двоен размер. В хипотезата на чл. 334 ТЗ задатъкът възниква по силата на закона без да е необходима изрична уговорка между страните по договора. В тази хипотеза задатъкът съставлява определена парична сума, която се предава от купувача на продавача при сключване на договора или в по-късен момент, но преди падежа на задължението за предаване на стоката. Предаването на сумата съставлява антиципирано изпълнение на задължението на купувача по чл. 327 ТЗ за плащане на дължимата цена на закупуваната стока. Платената цена се превръща в задатък по смисъла на чл. 93 ЗЗД при настъпване на предвидения в чл. 334, изр. трето ТЗ юридически факт – неизпълнение на насрещно задължение на продавача за предаване на стоката в уговорения или определен по правилото на чл. 319 ТЗ срок. За да изпълни заплатената цена функцията на задатък е необходимо уговорката за предварително плащане да е обективизирана в писмена форма, отразяваща ясно и недвусмислено волята на

договарящите се за антиципирано изпълнение от страна на купувача /така в Решение №206 от 07.12.2010г. по т. д. №623/2009г. II т.о., ТК на ВКС/.

В процесния случай сключеният договор за търговска продажба има неформален характер, доколкото не е обективиран в нарочна писмена форма. Посредством заплащането на част от цената, посочена в изпратената оферта от ответното дружество-продавач, ищцовото дружество е приело отправеното предложение за сключване на търговска сделка, с което между страните е възникнало договорно правоотношение от вида на търговската продажба. Нито от съдържанието на проведената кореспонденция по електронна поща, нито от представените писмени доказателства по делото се установява наличието на постигнато между страните съглашение за предварителното заплащане на цената на стоката, предмет на договора, от страна на купувача, обективирано в писмена форма. Поради тези съображения въззивният съд намира за неоснователни аргументите на въззивника за дължимост на процесната парична сума от 20 000 лева под формата на задатък по смисъла на чл. 334 ТЗ.

Решаващите мотиви на първоинстанционния съд за уважаването на исковата претенция, се изразяват в квалифициране на заплатената парична сума по договора като отменнина. Съгласно чл. 308 ТЗ ако при сключване на договор една от страните е дала или обещала нещо, в случай че се отметне, тя може да се откаже от договора, ако не е започнало изпълнението му. Отметналата се страна е длъжна да заплати отменнината, а ако я е дала при сключване на договора, тя я губи. Отменнината за разлика от задатъка не поставя като условие наличието на изправност у страната по договора, която я е дала, и способства за освобождаване от договорната връзка. За да се приеме, че паричната сума служи като отменнина, страните следва да са уговорили, че страната, която я е заплатила или обещала да заплати разполага с правото да направи едностранен отказ от договора, като в този случай заплатената парична сума остава за насрещната страна. При липсата на ясно и недвусмислено постигнато съглашение между страните относно заплащането на паричната сума под формата на отменнина, по отношение на получената парична сума разпоредбата на чл. 308 ТЗ не следва да се прилага.

В настоящия случай по делото не е доказано постигането на уговорка между страните заплатената сума да послужи като отменнина, предоставяща право на купувача „Варус 2003“ ООД да се откаже от договора преди започване на изпълнението. Приемайки обратното първоинстанционният съд е достигнал до изводи, несъобразени с представените доказателства и с материалния закон, поради което решаващите изводи за основателност на исковата претенция в тази си част са необосновани и неправилни.

За да обоснове исковата си претенция ищецът се позовава на възникнало извъндоговорно задължение за ответното дружество да му възстанови заплатената парична сума от 20 000 лева поради отпаднало основание – разваляне на сключения договор за търговска продажба по обективни причини, изразяващи се в отказ на трето лице контрахент на купувача, да закупи стоката, предмет на процесния договор за търговска продажба и изразено съгласие от продавача за разваляне на договора. При така изложените фактически твърдения ищецът се позовава на извършено разваляне на договора по право по смисъла на чл. 89 ЗЗД, поради настъпила обективна невъзможност за изпълнение.

Между страните е безспорно, че купувачът „Варус 2003“ ЕООД е

заплатил на продавача „СЕВ-Брокерс“ ООД сумата от 20 000 лева на основание изпратена проформа-фактура от 13.10.2020г., което обстоятелство се установява от представените платежни документи по делото. Същевременно изложените твърдения за изразено съгласие от продавача „СЕВ-Брокерс“ ООД за разваляне на договора и поемане на задължение за възстановяване на получената парична сума от 20 000 лева не се доказват от събрания доказателствен материал по делото. По делото не са представени писмени или гласни доказателства, от които да се установява, че ответното дружество изрично или конклюдентно е изразило съгласие с полученото волеизявление на ищеца за разваляне на договора и е заявило готовност да възстанови престираната парична сума по договора за продажба.

Обективната невъзможност да се осъществи дължимия резултат настъпва след възникване на обективното обстоятелство и се намира извън волята и контрола на длъжника. В този случай неизпълнението не е следствие на неполагането на дължима грижа от страна на длъжника, а се дължи на причина, която не може да му се вмени във вина, т. е. го освобождава от отговорност по смисъла на чл. 81, ал. 1 ЗЗД. Едно събитие съставлява непреодолима пречка за изпълнение на задължението, когато е създадо такова състояние, че с оглед на добросъвестността – с оглед на достъпните и практикувани способи за изпълнение, всички усилия на длъжника да престира биха били лишени от практически резултат.

Посочените от ищеца обективни причини, довели до невъзможност за изпълнение на поетите договорни задължения, не могат да бъдат подведени под хипотезата на обективна невъзможност на изпълнение по смисъла на чл. 81, ал. 1 ЗЗД. Отказът на трето лице – съдоговорител на ищцовото дружество по правоотношение, несвързано с процесния договор, не представлява обстоятелство, което с оглед принципа на добросъвестността, завишените критерии за полагане на грижата на добрия търговец и обичайно практикувани способи за изпълнение на парично задължение, да водят до възникване на обективна невъзможност на заплащане на остатъка от уговорената продажна цена. Преди приемане на отправената оферта от продавача и сключването на договор за продажба купувачът е следвало да прецени дали може да предостави изпълнение в съответствие с уговорения размер на цената и начин на плащане. Видно от представените писмени доказателства по делото купувачът се е намирал в трайни търговски отношения с продавача, поради което е познавал търговската практика на своя съдоговорител по сключване и изпълнение на този тип договори. Обстоятелството, че длъжникът не разполагал с парични средства за изпълнение на задължението не го освобождава от отговорност, доколкото към момента на поемане на задължението той е следвало да прецени дали може да предостави пълно и точно изпълнение. Осигуряването на парични средства за заплащане на остатъка от цената, включително и чрез сключването на последваща сделка с трето лице-купувач, е обстоятелство, което е било изцяло под контрола на търговеца, който е бил длъжен проявявайки дължимата грижа, да престира своевременно и точно на своя кредитор.

Предвид така изложените мотиви съдът намира, че не са налице материалните предпоставки за разваляне на договора поради настъпила обективна невъзможност за изпълнение у ищцовото дружество по реда на чл. 89 ЗЗД, откъдето следва, че не е налице отпаднало основание по смисъла на чл. 55, ал. 1, предл. трето ЗЗД, обуславящо възникване на задължение у

ответното дружество за заплащане на процесната парична сума.

Съобразно дадените разрешения на поставените оплаквания изводите на първоинстанционния и настоящия съдебни състави не съвпадат, поради което обжалваното решение според въззивния съд се явява неправилно и като такова следва да бъде отменено, а предявената искова претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото и направеното от въззивника искане за разноси, въззиваемата страна следва да му заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сума в общо размер от 2 600 лв., от които 1 400 лв. пред въззивната инстанция за държавна такса за въззивно обжалване и платено адвокатско възнаграждение, и 1 200 лева през първата инстанция за платено адвокатско възнаграждение.

Воден от изложеното, Окръжен съд - Габрово

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №146 от 25.03.2022г. по гр. д. №1381/2021г. по описа на Районен съд – Габрово, по силата на което е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. трето ЗЗД, че „СЕВ-Брокерс“ ООД, ЕИК:817030714, със седалище и адрес на управление: гр. Габрово, бул. Априлов №68, представлявано от управителите В.С.П. и Ц.С.П., дължи на „Варус 2003“ ЕООД, ЕИК: 103817019, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Радост“ бл. 51, вх. Д, ет. 5, ап. 85, сумата от 20 000 лева, представляваща получен авансов превод на отпаднало основание – прекратен договор за доставка на кранови релси, за която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №404/12.05.2021г. по ч. гр. д. №674/2021г. по описа на Районен съд – Габрово, както в частта, в която „СЕВ-Брокерс“ ООД е осъдено да заплати на „Варус 2003“ ЕООД направените разноси в исковото и заповедното производства в общ размер от 1 899,27 лева, вместо което **ПОСТАНОВЯВА**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Варус 2003“ ЕООД, ЕИК: 103817019, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Радост“, бл. 51, вх. Д, ет. 5, ап. 85, представлявано от управителя Й. Д. Р., против „СЕВ-Брокерс“ ООД, ЕИК:817030714, със седалище и адрес на управление: гр. Габрово, бул. Априлов №68, представлявано от управителите В.С.П. и Ц.С.П., иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. трето ЗЗД, да бъде прието за установено, че „СЕВ-Брокерс“ ООД дължи на „Варус 2003“ ЕООД сумата от 20 000 лева /двадесет хиляди лева/, представляваща получен авансов превод на отпаднало основание – прекратен договор за доставка на кранови релси, за която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №404/12.05.2021г. по ч. гр. д. №674/2021г. по описа на Районен съд – Габрово.

ОСЪЖДА „Варус 2003“ ЕООД, ЕИК: 103817019, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Радост“, бл. 51, вх. Д, ет. 5, ап. 85, представлявано от управителя Й. Д. Р., да заплати на „СЕВ-Брокерс“ ООД, ЕИК:817030714, със седалище и адрес на управление: гр. Габрово, бул. Априлов №68, представлявано от управителите В.С.П. и Ц.С.П., сумата от 1 200 лв. (хиляда и двеста лева) - разноси в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА „Варус 2003“ ЕООД, ЕИК: 103817019, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Радост“, бл. 51, вх. Д, ет. 5, ап. 85, представлявано от управителя Й. Д. Р., да заплати на „СЕВ-Брокерс“ ООД, ЕИК:817030714 със седалище и адрес на управление: гр. Габрово, бул. Априлов №68, представлявано от управителите В.С.П. и Ц.С.П., сумата от 1 400 лв. (хиляда и четиристотин лева) - разноси във въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____